

Nagy-Körös márc. 20. 1856.

K518 / M23.

Édes Miskám,

Ständekosan halasztottam eddig a levelírást, nem akar-
ván határozatodra a szentesi ügyben legkisebb befolyást
is gyakorolni. Nem azért, mintha sajnálnék egy jó ta-
nacsot legjobb barátomtól: de feltem hogy az önzés külv
magas a székkel, s azt találok javasolni, hogy bizony
csak jöjj el, mert akkor közelebb lesünk egymashoz,
minthán szentes. Félégyházházhoz (tróvá vasút vőz innen)
atig több egy jó állomásonál, — s így majd az en köz,
beiszlátom, ha nem dönti is el, de neheztli egykrisse ha.
tározatodat; pedig én jól tudom, mi is mennyi dolog
köt titeket Hamvához, hogy a megválas fájdalommal s
satan későbbi megkínáival törtennék. Most, olvasván a
Naplóban, hogy nem fogadtad el a meghívást, nyugodtan
„veszem jól ismét levelerői tollamat” — mondana valami
falusi celebritas.

Tehát maradunk, mint eddig, 100 mérföldnyire egy,
másról s a Játyst és... hogy híják a másikat?... nem
fog alföldi burát szállítani kecskemétre vagy plane körös-
re is vendéges vinni haza? Mi sem felhesünk min-
den alsó vonat ésketsekre, hogy „no! már megint itt
vannak azok a Tompáék!...” Lásd, már én, míg te nap
alatt voltál, mindezeket szépen kicirkálnak, s bár
atig hívé, hogy ott hagyhasd kedves Sajódas és két
hegyeidet: gyakran elvándoroltam a mappát s el-elábrán,
dorsam rajta. Önzés volt, barátan, önzés; mert tudom
hogy átvásod elég jó, de ha nem volna is olyan, mint
a szentesi, melynek anyagi oldalát nem ismerem, sokkal
nyugalmasab, erről meg vagyok győződve.

No de hiszen megvan meg a Hermina görös, a
sajóvölgyi vasút is keményen épül (?) ez usóbbinak
is kineve, már én az újat, s ha esők lesz a vállak,
koróknak épen Hamva alatt fogják elvinni. Áttán csak
majd kitavaszkodunk már, a „Virágregék” II. kiadása (mely
ből egy példány engem is illetne) földrendi egy pesti (illetve,
leg körösi) úr költségeit, a kis Géza sem jár meg
Májusban, s kedves komám anyany, tudom,inja magát)

821/212
Ottthon. Papozsár ur szívesen elváltatja egy hónapra a nyáját, az öreg rektor sem lesz idegen élőnni egy párt ama régi jó tanításokból; Aranyék pedig itthon lesznek és — várják a Mephistót. Az aszonymnak már csirkéi vannak saját indusztriája után, azok akkor legjobbak lesznek, rántani. Az öregur nyomarja verseit erősen, már az élő kötet (XV iv) és a másodikból 6 iv árment a szerzői revision, mikélyt kejt az egész, mingyára felrándul Pestre, incassálni a könyvtáriumot, s ellátni magát kaviár-, sardelli-, aspick, esparcette (ex ugyan loheret jelens) s több ily ingelmi csikkekkel, — lesz minden, még hozzára merül laskaleves is, melyet te különösen szeretsz. Tehát, edes jó barátom, közelebbi leveledben a tárgyat tüzetesebb kell tractálnod, — ha engem tavaly nem tractáltál is úgy, a mint kellett volna (? ?) a miért most is apprehendálok.

Hogy pedig ex időseirint a naivágtól meg nem válsz, határt, annak, a civilisatio érdekében, denique is csak örülsz, nyilván kell. Mert mi lenne a te porrohodból, ha az ex inexpressible faja a ruha'nak sem tartaná feken? Aztán miért is nevelnéd a sansculotte poéták szármát. Hallod, mit mond Toldy Ferenc az új M. Museumban: »a nemes gyümölcs sapoztatik, a vacskor országlása kiáltsanak ki. A Grácia gunyolvaik, a Múrák olaszára a Mystereik és a puskák szűkei ültetnek. Ily repirodalom, től az anya óvja leányát, a mivel férfi — magát .... Uj ivadék növekszik (de hol ?) a jövődö exté. Ha ebben nem bízunk, le kellene a civilisatio érdekében mondanunk egy (eint) irodalomról, mely nem effol ve, szi felhatalmaztatását. » Ebből barátom nagy rejt illési, úgy hiszem, azokat, kiket mi is kárhotta, tunk, de illet valamisike minket is. Persz is úgy, mint Aranyt, Aranyt úgy, mint Tompát. Ellenben hitel, gö lehet Császárra nézve. S ily ember fogja meg, inni a Magyar irodalom történetét, s remelem hogy minket Pocs-ot, Lászláival és Mátyáival teendeg

categoryába. Te még ismeretlen vagy, kevesebbet veslek,
sél: de Petőfi és én!.....

Virágvasárnap óta szünidőnk van, melyet én gyö-
nyörű munkával töltök: egy értékesítő irok a jövő
irokai programmba (Ludov-é ezt, mi fán lehetett?)
melynek kérésével az idekre nyakamba csaptak. -
A magyar "versikéről" próbálok valamit. Azaz nem
az alkaiicusról és sapphicusról, hanem eredeti
népies formáinkról. Erről már írtak mások is, de sem
elég jól sem elég teljesen. Meg akarom mutatni, hogy
nem csupán az a forma létezik, a mi után J.... úr
ishajtott, s nem mind formátlan az, mit ő annak
tart. De mikor el sem olvassák! Ignorálják az egész
újabb litteraturát! Hanem ezére jó emlegetni néha.

Irodalmi kérdésekre van kerencsem ezennel
vátározni. Várok biographiáját P.... re olvastam s le-
köptem. A Divasarnokos nem olvastam. A Fancsi
albumos még nem láttam, annál kevesebbé R. Rixa be-
tűt. Sz. Virgil mondtam már annál boldogabban is,
így a minap egy regény patriotámat élcs nélkül ki-
gunyolt, mivel, kocsisa lévén, nem "villába" csak
villa mellé egy fröcsüre vezetve hálói. A sok pá -
lyarást fogynikkálóra K.C. látom, de nem eszem.

Salamon, volt collega, is jobban járt a 10 arannyal, mint
a Vasárnapi Ujság, respective pedig az irodalom, a "Lás-
san a testtel". Nem kaptam 400 Sarab mindenféle
napidart, mert tudják, hogy egyet se adnék el belőle.
A Lévai számadása mulatságos, éppen mint ha Csá,
Szár Terenck comptoirján készült volna!

A névjegyes papir pedig nekem nem sür-
ges, tegyél érdekel, nem engem. Ha el nem küldöd,
nem irok, mert én mással nem folyóiratok levelezést
csak veled. Meglátjuk, ki bányá. Akorban mea
culpa! mea maxima culpa! jobb lesz halgatom.

Egészítem, mostanában sürheső, közelebb

három éjszakáján lümpölni az, holmi névnap fele alka-
lomból, minden roz köveskerés nélkül. Csak almai nyug-
talanok, az nem jövessem. Kedély hangulatokat már
annyira megszoktam, hogy rendes állapotnak tekintem
és — felejtsem. Mindazáltal valami nagyobb erőfeszítés
kívánó, önálló költeményre kevés kilátásban lehet már,
mert az olyan dolog nevelni szokta bajamat.

Igen: tudod-e hogy Menzovius meghalt?.....

Valami papista ember egy csomó irói életmód-
bozátott ki, s abban a mi barátunk nyúl farknyi élet-
rajza e fravakkal végrődik: meghalt ez évben (1855).
különben kutya baja, az este is nálam theátott.

Kilágynak pedig eleven kenes gyűjtötte fejére
egy, az Uj M. Múzeumban költött exikk. Az ordaliak-
ról beszélve azt találta mondani, hogy a papok túltak
a mefességet, hogy lehet a tükres vasat ártalmatlanná
kenni, s így fölmentem azt, a kis akartak. Most Klexso
a konkolydátumba vesve meg lábát, ugyan neki esik
szegény Sándornak a Csalárdi Lapokban jó ha Eger-
be nem viszik.... ~~külsővilági~~ Caseratio végett.

De elég volt ebből emnyi. Redves komám
anyany: járják-e már ott a mazurka-polkát? Jutasa
Sándornak éjszakáján mind a két lábát kédig elrón,
csolla benne. Egyéb nevezetes újág nincs is most kö-
rösön. Pyermekeim egésztegek: Lacki azt iteni Peká-
nak, hogy csak nézze meg őt minden reggel az ágy alatt,
mert egyszer bizony ott kapja. Az anyjok friss egésze-
nek irrend, csak néha fejét fájlatja, mint tegnap is.
Már veteményesem kezdett, márvors elején, mikor a
leghidegebb fűt fűt. Azóta förgeseg és hó van ná-
lunk, most szebb napok járnak, de a husvétnak
mégis fog maradni egy kis fehérje. Ad vocem husvét,
boldog ünneplést kívánunk — bele ne süg a praeti,
kácsioba Miska! — és ölelünk és csókolunk benne,
teket, édesim, folytonosan, míg a világ! Isen,
isen, isen velesek!

Iszereső barátod
Ioannes sine
Ferraff

Deák Józsi hatalmas beteg.